

Sprawa C-87/22**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym****Data wpływu:**

9 lutego 2022 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Landesgericht Korneuburg (Austria)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

4 stycznia 2022 r.

Strona wnosząca zażalenie:

TT

Druga strona postępowania odwoławczego:

AK

[...]

REPUBLIKA AUSTRIILANDESGERICHT KORNEUBURG (SĄD OKRĘGOWY
W KORNEUBURGU)

Landesgericht Korneuburg działający jako sąd odwoławczy [...] w sprawie dotyczącej pieczy nad małoletnimi dziećmi V*** T*** i M*** T***, obojgiem urodzonych w dniu **.**.20**, w związku z zażaleniem wniesionym przez ojca [...] T** T*, [...] na postanowienie Bezirksgericht Bruck an der Leitha (sądu rejonowego w Brucku nad Litawą) z dnia 2 listopada 2021 r., [...] wydał

Postanowienie

o następującej treści:

- I. Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej zostają przedstawione na podstawie art. 267 TFUE następujące pytania prejudycjalne:

1. Czy art. 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz.U. 2003, L 338, s. 1^{*}) należy interpretować w ten sposób, że wezwanie do uznania swojej jurysdykcji skierowane przez państwo członkowskie, do którego jurysdykcji należy rozpoznanie sprawy co do istoty, w razie gdy uzna, że sąd innego państwa członkowskiego, z którym dziecko ma szczególnie związek, mógłby lepiej osądzić sprawę lub jej określoną część, jest dopuszczalne również wtedy, gdy tym innym państwem członkowskim jest państwo członkowskie, w którym dziecko uzyskało zwykły pobyt po jego bezprawnym uprowadzeniu?

2. W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:

Czy art. 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz.U. 2003, L 338, s. 1) należy interpretować w ten sposób, że wymienione w nim kryteria przekazania jurysdykcji są uregulowane w sposób wyczerpujący, wobec czego nie są konieczne dalsze kryteria z uwzględnieniem postępowania wszczętego na podstawie art. 8 lit. f) konwencji haskiej z dnia 25 października 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę?

[...]

UZASADNIENIE:

V*** i M*** są pozamałżeńskimi dziećmi [...] A*** K*** i [...] T*** T***. Rodzice i dzieci są obywatelami słowackimi. Dzieci urodziły się w Słowacji. Zgodnie z prawem słowackim władza rodzicielska nad dziećmi przysługuje wspólnie obojgu rodzicom.

Ojciec prowadzi działalność na własny rachunek i pracuje w Bratysławie. Matka pracuje jako aptekarka również w Bratysławie. Po urodzeniu dzieci mieszkały z rodzicami początkowo na Słowacji, a wiosną 2014 r. przenieśli się do Austrii.

W 2014 r. dzieci uczęszczały do żłobka przez około półtora miesiąca, a następnie przez dwa lata do przedszkola w Hainburgu nad Dunajem (Austria). Od 2017 r. dzieci uczęszczają do szkoły w Bratysławie. Przed rozpoczęciem szkoły były przewożone z miejsca zamieszkania w Austrii do szkoły w Bratysławie i po

* W języku polskim obowiązujące brzmienie rozporządzenia nr 2201/2003 wynika ze sprostowań: Dz.U. 2009, L 347, s. 32; Dz.U. 2016, L 99, s. 34 – przyp. tłum.

popołudniowym pobycie w świetlicy odbierane przez jednego z rodziców i przewożone z powrotem do domu w Austrii. W domu dzieci przygotowywały się do następnego dnia szkolnego, bawiły się i jadły razem z rodzicami, zanim kładły się znów do łóżka około godziny 20:00.

Dzieci mówią tylko kilka słów po niemiecku. Ich językiem ojczystym jest słowacki, a z rodzicami i dziadkami porozumiewają się w języku słowackim.

Rodzice rozstali się w styczniu 2020 r. Od lipca 2020 r. dzieci mieszkają ze swoją matką w Bratysławie.

Jednocześnie z rozpatrywanym w międzyczasie wnioskiem o powrót wniesionym do Okresny Sud Bratislava I (sądu rejonowego w Bratysławie I) [...] na podstawie art. 8 lit. f) konwencji haskiej ojciec wystąpił do sądu pierwszej instancji o przekazanie wyłącznie mu władzy rodzicielskiej nad obojgiem dzieci, posiłkowo o przyznanie głównej pieczy nad dziećmi z zachowaniem wspólnej władzy rodzicielskiej oraz przekazanie wyłącznie mu tymczasowej władzy rodzicielskiej do chwili zakończenia postępowania w sprawie władzy rodzicielskiej, podnosząc zasadniczo w uzasadnieniu, że poprzez bezprawne przewiezienie dzieci z Austrii do Słowacji matka stworzyła zagrożenie dla ich dobra. Wyrwała ona je z ich środowiska społecznego. Matka usiłuje uniemożliwić ojcu kontakt z dziećmi.

Matka sprzeciwiła się wnioskowi ojca o przyznanie władzy rodzicielskiej i podniosła zarzut braku jurysdykcji międzynarodowej Bezirksgericht Bruck an der Leitha, wskazując zasadniczo w uzasadnieniu, że dzieci nieprzerwanie miały zwykły pobyt w Republice Słowackiej. Uczęszczały tam do szkoły, odbywały wizyty u lekarza, spędzały wolny czas, a w domu w Hainburgu nad Dunajem, gdzie dzieci nie były zintegrowane społecznie, zostawały tylko po to, aby zjeść i przenocować.

Postanowieniem z dnia 4 stycznia 2021 r. Bezirksgericht Bruck an der Leitha odrzucił wniosek ojca w sprawie władzy rodzicielskiej oraz wniosek o przekazanie tymczasowej władzy rodzicielskiej z powodu braku jurysdykcji międzynarodowej [...].

Postanowieniem z dnia 23 lutego 2021 r. [...] Landesgericht Korneuburg działający jako sąd odwoławczy uwzględnił zażalenie ojca i zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, że podniesiony przez matkę zarzut braku jurysdykcji międzynarodowej został oddalony.

To orzeczenie sądu odwoławczego zostało utrzymane w mocy postanowieniem sądu najwyższego z dnia 23 czerwca 2021 r. [...] wydanym w związku z nadzwyczajną skargą rewizyjną wniesioną przez matkę, a nadzwyczajna skarga rewizyjna odrzucona.

W dniu 23 września 2021 r. matka wystąpiła do Bezirksgericht Bruck an der Leitha z wnioskiem, aby sąd ten wezwał sąd Republiki Słowackiej na podstawie

art. 15 ust. 1 lit. b) i art. 15 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000, do uznania swojej jurysdykcji zgodnie z art. 15 ust. 5 tego rozporządzenia, ewentualnie wystąpił z tym wezwaniem z urzędu na podstawie art. 15 ust. 1 lit. b) i art. 15 ust. 2 lit. b) rzeczonego rozporządzenia [...], ponieważ oprócz postępowań w sprawie powrotu na podstawie konwencji haskiej przed sądem rejonowym w Bratysławie I [...] przed sądem rejonowym w Bratysławie V [...] toczy się kilka postępowań w sprawach rozpatrywanych przez sądy Republiki Słowackiej, które zostały wszczęte zarówno przez ojca, jak i matkę, a sądy te przeprowadziły już obszerne postępowania dowodowe, i dlatego też sądy Republiki Słowackiej mogą lepiej osądzić kwestię odpowiedzialności rodzicielskiej względem obojga dzieci.

Ojciec sprzeciwił się temu wnioskowi i podniósł zasadniczo, że przekazanie jurysdykcji na podstawie art. 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 może nastąpić jedynie w drodze wyjątku, a w każdym razie nie może nastąpić, jeżeli przed sądami państwa członkowskiego, które mają uznać swoją jurysdykcję, toczy się postępowanie w sprawie powrotu na podstawie konwencji haskiej.

W zaskarżonym obecnie postanowieniu Bezirksgericht Bruck an der Leitha zwrócił się do sądu rejonowego w Bratysławie V o uznanie po uprawomocnieniu się tego zaskarżonego postanowienia swojej jurysdykcji w formie orzeczenia sądowego na podstawie art. 15 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 w postępowaniu dotyczącym prawa do władzy rodzicielskiej nad obojgiem dzieci oraz prawa ojca do osobistej styczności z dziećmi. Sąd ten uznał, że ze względu na fakt, iż oboje dzieci, które od lipca 2020 r. mieszkały z matką w Bratysławie i nie były zintegrowane społecznie w Austrii, ma obywatelstwo słowackie, sądy w Republice Słowackiej są bardziej odpowiednie do rozpatrzenia kwestii odpowiedzialności rodzicielskiej i prawa do osobistej styczności w odniesieniu do obojga dzieci. Sąd rejonowy w Bratysławie V wydał już kilka prawomocnych orzeczeń dotyczących prawa ojca do osobistej styczności z jego obojgiem dzieci. Natomiast prowadzenie postępowania przed sądem austriackim byłoby utrudnione, ponieważ zarówno w przypadku dochodzeń prowadzonych przez austriacki urząd ds. pomocy dzieciom i młodzieży, jak i przez powołanych już biegłych z dziedziny psychologii dziecięcej, wszelkie przesłuchania i wywiady musiałyby zostać przeprowadzone przy udziale tłumacza przysięgłego, co nie tylko jest kosztowne i czasochłonne, ale prowadzi również do tego, że skutek

tłumaczenia mogłoby dojść do zagubienia istotnych treści rozmowy lub ich nieprecyzyjnego przedstawienia.

Na to postanowienie ojciec wniósł zażalenie oparte na zarzucie nieprawidłowej oceny prawnej, żądając zmiany zaskarżonego postanowienia w ten sposób, że wnioszek matki o przekazanie sprawy na podstawie art. 15 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 sądowni rejonowemu w Bratysławie V zostaje oddalony; posiłkowo wnosi on o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości lub wydanie nowego orzeczenia po uzupełnieniu postępowania przez sąd pierwszej instancji.

Matka wnosi o oddalenie zażalenia. Ponadto wnosi ona o zwrócenie się do europejskiego Trybunału Sprawiedliwości o dokonanie wykładni art. 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000.

Landesgericht Korneuburg jako sąd odwoławczy musi orzec w drugiej instancji w przedmiocie wniosku matki.

W przedmiocie pierwszego pytania prejudycjalnego:

1. Ramy prawne:

Zgodnie z 12 motywem rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000:

„Podstawy jurysdykcji w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej ustanowione w niniejszym rozporządzeniu ukształtowane są w świetle najlepszych interesów dziecka, w szczególności na podstawie kryterium bliskości. Oznacza to, że jurysdykcja powinna należeć w pierwszej kolejności do sądów państw członkowskich zwykłego pobytu dziecka, z wyjątkiem niektórych przypadków zmiany miejsca pobytu dziecka lub w następstwie porozumienia zawartego między podmiotami odpowiedzialności rodzicielskiej”.

Zgodnie z 13 motywem rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000:

„W interesie dziecka niniejsze rozporządzenie pozwala – wyjątkowo i w określonych okolicznościach – na przekazanie sprawy przez sąd mający jurysdykcję sądowi innego państwa członkowskiego, jeżeli ten jest lepiej umiejscowiony dla osądzenia sprawy. Jednakże drugi sąd nie powinien być uprawniony do przekazania sprawy trzeciemu sądowi”.

Zgodnie z 17 motywem rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000:

„W przypadku bezprawnego uprowadzenia lub zatrzymania dziecka powinno się niezwłocznie zarządzić jego powrót; w tym celu nadal powinna mieć zastosowanie konwencja haska z dnia 24 października 1980 r., którą uzupełniają przepisy niniejszego rozporządzenia, w szczególności jej art. 11. Sądy państwa członkowskiego, do którego dziecko zostało bezprawnie uprowadzone lub w którym zostało bezprawnie zatrzymane, powinny mieć w szczególnych, należycie uzasadnionych przypadkach możliwość sprzeciwienia się jego powrotowi. Powinno być jednak możliwe zastąpienie takiego orzeczenia przez późniejsze orzeczenie sądu państwa członkowskiego, w którym dziecko miało zwykły pobyt przed bezprawnym uprowadzeniem lub zatrzymaniem. Jeżeli takie orzeczenie wymaga powrotu dziecka, powrót powinien nastąpić bez potrzeby przeprowadzenia szczególnego postępowania w sprawie uznania i wykonania tego orzeczenia w państwie członkowskim, do którego dziecko zostało bezprawnie uprowadzone”.

Artykuł 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 stanowi:

„Przekazanie do sądu lepiej umiejscowionego do rozpatrzenia sprawy

1. W drodze wyjątku, sądy państwa członkowskiego, do których jurysdykcji należy rozpoznanie sprawy co do istoty, jeżeli uznają, że sąd innego państwa członkowskiego, z którym dziecko ma szczególny związek, mógłby lepiej osądzić sprawę lub jej określoną część, oraz jeśli jest to zgodne z dobrem dziecka:

a) zawieszają rozpoznanie sprawy lub odnośnej jej części i wzywają strony do wniesienia pozwu lub wniosku do sądu tego innego państwa członkowskiego zgodnie z ust. 4; lub

b) wzywają sąd innego państwa członkowskiego do uznania swojej jurysdykcji zgodnie z ust. 5.

2. Ustęp 1 ma zastosowanie:

- a) na wniosek jednej ze stron; lub
- b) z urzędu; lub
- c) na wniosek sądu innego państwa członkowskiego, z którym dziecko ma szczególny związek, zgodnie z ust. 3.

Przekazanie z urzędu lub na wniosek sądu innego państwa członkowskiego musi zostać zaakceptowane przez co najmniej jedną ze stron.

3. *Przyjmuje się, że dziecko ma szczególny związek z państwem członkowskim, w rozumieniu ust. 1, jeżeli:*

- a) *dziecko uzyskało w tym państwie członkowskim zwykły pobyt po wszczęciu postępowania przed sądem, o którym mowa w ust. 1; lub*
- b) *dziecko miało wcześniej zwykły pobyt w tym państwie członkowskim; lub*
- c) *dziecko posiada obywatelstwo tego państwa członkowskiego; lub*
- d) *podmiot odpowiedzialności rodzicielskiej ma zwykły pobyt w tym państwie członkowskim; lub*
- e) *majątek dziecka znajduje się na terytorium tego państwa członkowskiego, a sprawa dotyczy środków ochrony dziecka w związku z zarządkiem, zabezpieczeniem lub rozporządzaniem tym majątkiem.*

4. *Sąd państwa członkowskiego, do którego jurysdykcji należy rozpoznanie sprawy co do istoty, określa termin, w którym wszczyna się postępowanie przed sądami innego państwa członkowskiego zgodnie z ust. 1.*

Jeżeli postępowanie przed tymi sądami nie zostanie wszczęte przed upływem tego terminu, sąd rozpoznający sprawę ma nadal jurysdykcję zgodnie z art. 8–14.

5. *Sądy tego innego państwa członkowskiego, z uwagi na szczególne okoliczności sprawy, o ile jest to zgodne z dobrem dziecka, mogą uznać swoją jurysdykcję w ciągu sześciu tygodni po wszczęciu postępowania zgodnie z ust. 1 lit. a) lub b). W tym przypadku sąd, przed którym wcześniej wszczęto postępowanie, uznaje brak swej jurysdykcji.*

W przeciwnym razie sąd, przed którym wcześniej wszczęto postępowanie, ma nadal jurysdykcję zgodnie z art. 8–14”.

6. *Sądy współpracują dla celów niniejszego artykułu, bezpośrednio lub za pośrednictwem organów centralnych wyznaczonych zgodnie z art. 53”.*

Dotychczas Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej interpretował przepis art. 15 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r.

dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 w ten sposób, że ów art. 15 ust. 1 stanowi przepis jurysdykcji szczególnej, stanowiący odstępstwo od zasady jurysdykcji ogólnej, zawartej w art. 8 ust. 1 tego rozporządzenia, i dlatego należy go interpretować ściśle, a przekazanie sprawy do sądu lepiej umiejscowionego dla jej osądzenia może nastąpić jedynie w wyjątkowych wypadkach (*wyrok z dnia 10 lipca 2019 r., C-530/18, pkt 24 i nast.*).

Trybunał Sprawiedliwości nie udzielił dotąd odpowiedzi na pytanie dotyczące relacji pomiędzy przepisem art. 15 ust. 1 rzeczonego rozporządzenia i przepisem art. 10 tego rozporządzenia. Co do zasady przepis art. 10 rozporządzenia wzmacnia pozycję sądów państwa członkowskiego pochodzenia, w którym dziecko miało zwykły pobyt przed jego uprowadzeniem. Pozostają one właściwe na zasadzie *lex specialis*, w drodze odstępstwa od ogólnej zasady ustanowionej w art. 8 rozporządzenia, dla wszystkich nowych postępowań związanych z odpowiedzialnością rodzicielską wszczętych po uprowadzeniu, aż do momentu wystąpienia jednego z przypadków wymienionych w art. 10 rozporządzenia. Wcześniej postępowanie dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej nie może być wszczęte ani w państwie przyjmującym, ani w państwie trzecim (C-403/09).

Obecnie istnieje wątpliwość co do tego, czy w tych przypadkach, w których państwo członkowskie, które wezwano na podstawie art. 15 ust. 1 lit. b) rozporządzenia o uznanie swojej jurysdykcji, jest jednocześnie państwem, w którym dziecko po bezprawnym uprowadzeniu uzyskało w międzyczasie zwykły pobyt, może nastąpić przekazanie jurysdykcji na rzecz tego państwa członkowskiego.

Z jednej strony można w tym względzie przyjąć stanowisko, że takiemu przekazaniu stoi na przeszkodzie fakt, iż art. 10 i 11 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 przewidują złożony system rozpatrywania kwestii jurysdykcji ze szczegółowymi normami, które mają na celu zapewnienie jurysdykcji państwa członkowskiego pochodzenia i wyeliminowanie korzyści dla uprowadzającego, wobec czego art. 15 rozporządzenia jest niezgodny z tą koncepcją, a art. 10 i 11 rozporządzenia jako *leges speciales* mają pierwszeństwo przed art. 15 tego rozporządzenia.

Z drugiej strony można twierdzić, że już brzmienie art. 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 zezwala na przeniesienie jurysdykcji również wtedy, gdy sąd pierwszego państwa ma jurysdykcję zgodnie z art. 10, 11 lub 12 rozporządzenia, i w ten sposób powinien być zapewniony pewien stopień elastyczności

w wykonywaniu jurysdykcji w tych przypadkach, aby jak najlepiej uwzględnić dobro dziecka. Ponadto na rzecz tego stanowiska można podnieść argument, że z systematyki przepisów dotyczących jurysdykcji wynika, że merytoryczna regulacja dotycząca przekazania jurysdykcji zgodnie z art. 15 rozporządzenia znajduje się na końcu sekcji drugiej rzeczonoego rozporządzenia dotyczącej jurysdykcji, a tym samym może mieć zastosowanie do wszystkich poprzedzających ten przepis podstaw jurysdykcji, a nie jedynie do ogólnej podstawy jurysdykcji określonej w art. 8 rozporządzenia, a przekazanie jurysdykcji na podstawie art. 15 rozporządzenia mogło zostać przecież uregulowane w bezpośrednim powiązaniu z art. 8 rozporządzenia.

Brak jest krajowego orzecznictwa dotyczącego relacji pomiędzy art. 10, 11 i 12 a art. 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000.

W przedmiocie drugiego pytania prejudycjalnego:

W razie gdy odpowiedź na pytanie pierwsze wymaga uznania dopuszczalności przekazania jurysdykcji również w przypadkach bezprawnego uprowadzenia, istnieje wątpliwość co do tego, czy ocena jest wówczas dopuszczalna wyłącznie na podstawie kryteriów i przesłanek wymienionych dotychczas w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości, a mianowicie:

1. posiadania przez dziecko szczególnego związku z innym państwem członkowskim,
2. uznania przez sąd, do którego jurysdykcji należy rozpoznanie sprawy co do istoty, że sąd tego innego państwa członkowskiego mógłby lepiej osądzić sprawę, oraz
3. tego, że przekazanie służy dobru dziecka (*postanowienie Trybunału Sprawiedliwości z dnia 10 lipca 2019 r., C-530/18*), lub czy też dodatkowo należy rozważyć inne okoliczności, w szczególności sposób uwzględniające specyfikę bezprawnego uprowadzenia na podstawie konwencji haskiej, a jeśli tak, to jakie mogłyby być te okoliczności. Na to pytanie Trybunał Sprawiedliwości również nie udzielił dotychczas odpowiedzi.

Rozpatrzenie wszystkich pytań jest dla sądu odwoławczego konieczne, aby móc ostatecznie rozstrzygnąć w przedmiocie wniosku o przekazanie jurysdykcji w przedmiotowej sprawie dotyczącej pieczy sądom Republiki Słowackiej. W zależności od tego, czy przekazanie jurysdykcji na podstawie art. 15 rozporządzenia jest dopuszczalne również w tych przypadkach, w których państwo członkowskie tych sądów, które wezwano do przejścia właściwości, jest również państwem, w którym dziecko po bezprawnym uprowadzeniu uzyskało w międzyczasie zwykły pobyt, wniosek matki będzie musiał zostać

uwzględniony, a zaskarżone postanowienie utrzymane w mocy – po zbadaniu kryteriów właściwych dla przekazania jurysdykcji. Jeżeli jednak przekazanie właściwości miałyby być niedopuszczalne, zaskarżone postanowienie będzie musiało zostać uchylone, a wniosek matki oddalony.

[...]

Korneuburg, dnia 4 stycznia 2022 r.

[...]

DOKUMENT ROBOCZY